

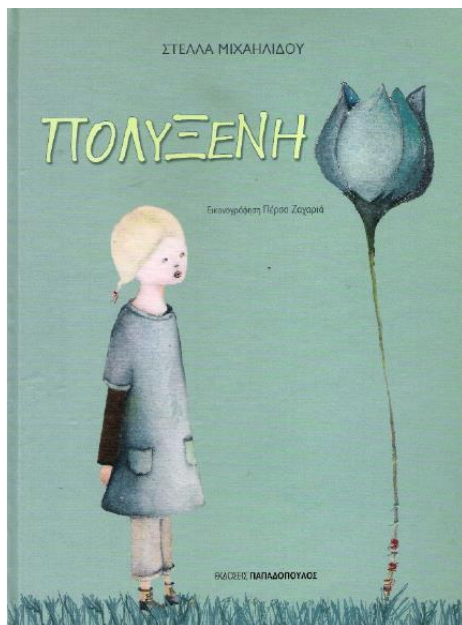

Η Πολυξένη, της Στέλλας Μιχαηλίδου

May 24, 2014

[ΒΙΒΛΙΟ](#), [Παρουσιάσεις](#), [Προς 0-7](#), [Πρωτοσέλιδα](#)

Τίτλος: Πολυξένη
Συγγραφέας: Στέλλα Μιχαηλίδου
Εικονογράφος: Πέρσα Ζαχαριά
Εκδόσεις: Παπαδόπουλος, Μάρτιος 2014

Γράφει η Μαίρη Μπιρμπίλη

Η Πολυξένη είναι το καινούριο βιβλίο της Στέλλας Μιχαηλίδου, το οποίο κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις Παπαδόπουλος. Η εικονογράφηση της Πέρσας Ζαχαριά είναι εξαιρετική! Οι εικόνες σε παστέλ αποχρώσεις του γαλαζοπράσινου, αναδεικνύουν το κείμενο προσδίδοντας μια γλυκιά μελαγχολία, τρυφερότητα και συγκίνηση. Ηρωίδα του βιβλίου είναι ένα μικρό κορίτσι με ξανθιές κοτσίδες. «Είχε κι ένα

γαλάζιο τριαντάφυλλο στο δεξί της μάγουλο. Όταν χαμογελούσε, το τριαντάφυλλο άνθιζε και μοσχοβολούσε. Δυσκολευόταν να μιλήσει γρήγορα, όπως τα συνομήλικά της παιδιά. Όταν όμως τραγουδούσε αυτά που ήθελε να πει, η γλώσσα της πήγαινε ροδάνι.»

Με αυτόν τον τρόπο μας συστήνει η συγγραφέας την ηρωίδα της, ενώ στη συνέντευξη που παραχώρησε στο eIniplex η Στέλλα Μιχαηλίδου μας είπε: *“Η Πολυξένη πριν πάρει τη μορφή που έχει στο βιβλίο γράφτηκε με πολλούς διαφορετικούς τρόπους. Αυτό που με απασχολούσε ήταν ο πολύτιμος, μοναδικός κόσμος που κάθε παιδί φέρει, αυτό το μικρό σύμπαν που μας ενώνει με το κάθε τι και είναι πέρα από τα σχήματα, τις εξωτερικές διαφορές και τις κοινωνικές ταυτότητες. Επίσης το πόσο σημαντική είναι η φαντασία για την επιβίωση μας και πως εκφράζοντας με τον έναν ή τον άλλο τρόπο αυτό που είναι αληθινό για μας, δυναμώνουμε και γεμίζουμε φως.”*

Με τρυφερότητα και ευαισθησία η Στέλλα Μιχαηλίδου διεισδύει στον ψυχισμό του μικρού κοριτσιού με τη διαταραχή λόγου που ενώ μπορούσε να μιλάει στα πουλιά, στις πέτρες, στις πολύχρωμες πεταλούδες, όταν έπρεπε να μιλήσει στους ανθρώπους οι λέξεις κολλούσαν, «φρέναραν» και δεν έβγαιναν ολόκληρες από το στόμα της. Ακολουθεί η περιγραφή της καθημερινότητάς της στο σχολείο. Στην αρχή όλοι ήταν υπομονετικοί μαζί της, της έδιναν τον χρόνο που χρειαζόταν για να εκφραστεί με την ησυχία της. Σιγά-σιγά όμως κουράστηκαν κι έχασαν την υπομονή τους. Η δασκάλα σταμάτησε να της απευθύνει τον λόγο συχνά, προφανώς για να μην την φέρνει σε δύσκολη θέση αλλά πιθανόν και λόγω έλλειψης χρόνου. Έτσι η Πολυξένη κλείστηκε στον εαυτό της. Ένα τυχαίο γεγονός, η συνάντηση με μια καινούρια δασκάλα, η οποία ζήτησε από τα παιδιά να συστηθούν, έγινε η αφορμή η Πολυξένη να δείξει το ταλέντο της στο τραγούδι, αλλά και να μιλήσει για τον εαυτό της, για πρώτη φορά και να νιώσει δυνατή.

Η γνώμη μας είναι ότι πρόκειται για ένα εξαιρετικά ενδιαφέρον και καλογραμμένο βιβλίο. Προσεγγίζει το λεπτό θέμα της διαταραχής λόγου και ομιλίας, του τραυλισμού, με ευαισθησία, συνδυάζοντας με επιτυχία στοιχεία ρεαλιστικά αλλά και φανταστικά. Μας άρεσε πολύ όλη η προσέγγιση αλλά και το τέλος που αναφέρεται στον περίγυρο της ηρωίδας. Οι αντιδράσεις των συμμαθητών της ποικίλουν, όπως άλλωστε συμβαίνει και στην πραγματικότητα. Όταν ξεπέρασε την ντροπή της και εκφράστηκε με το τραγούδι της, άλλοι ντράπηκαν, άλλοι τη θαύμασαν, άλλοι προβληματίστηκαν, άλλοι μπορεί και να συγκινήθηκαν... το σίγουρο είναι ότι η ίδια η Πολυξένη κατάφερε να εκφραστεί με τον τρόπο της, να δηλώσει την παρουσία της, να σπάσει την απομόνωσή της.

Η συγγραφέας μιλώντας στο eIniplex σχετικά με το θέμα του τραυλισμού, είπε:

“Οι επιστημονικές μου γνώσεις πάνω στο θέμα του τραυλισμού είναι περιορισμένες. Όταν ήμουν μικρή όμως είχα έναν φίλο με τραυλισμό που τραγουδούσε υπέροχα και κάθε φορά που το έκανε χαμογελούσε και έλαμπε. Αφού εκδόθηκε το βιβλίο με πλησίασε μία λογοθεραπεύτρια και, μετά τα πολύ θετικά της σχόλια για την Πολυξένη, μου είπε πως ένα παιδί με τραυλισμό δεν θα έλεγε ποτέ: Πολυ...πολυ...πολυ ξένη αλλά θα κολλούσε στην πρώτη συλλαβή. Επίσης πως σπάνια ένα παιδί με διαταραχές στο λόγο όπως η Πολυξένη βρίσκει τη δύναμη να μιλήσει για τον εαυτό του. Αυτά δεν έχουν και

μεγάλη σημασία για μένα. Κάθε περίπτωση φανταστική ή πραγματική είναι μοναδική και οι δυνατότητες άπειρες”.

Εμείς πάλι που είμαστε εκπαιδευτικοί κι όχι λογοθεραπευτές, με όλο βέβαια τον σεβασμό στις σημαντικές παρατηρήσεις, αλλά βλέποντας το θέμα από άλλη οπτική θα παρατηρήσουμε το εξής: Η Στέλλα Μιχαηλίδου εστιάζει στο πιο σημαντικό κατά τη γνώμη μας σημείο, τον κίνδυνο ένα παιδί με διαταραχή λόγου και ομιλίας να χάσει το ενδιαφέρον του για επικοινωνία και να κλειστεί στον εαυτό του, να πληγεί, δηλαδή, το επικοινωνιακό του κίνητρο. Λίγο μας ενδιαφέρει αν η Πολυξένη επαναλαμβάνει την πρώτη ή τις δύο πρώτες συλλαβές, άλλωστε αυτό είναι κι ένα λογοπαίγνιο. Η επιλογή του ονόματος της ηρωίδας κάθε άλλο παρά τυχαία είναι καθώς η Πολυξένη κλείνει μέσα της την “ξένη”. Ξένη αισθάνεται η μικρή ηρωίδα του βιβλίου όταν απομονώνεται και περιθωριοποιείται λόγω της διαφορετικότητάς της. Όσο για τον τρόπο που η Πολυξένη φαίνεται να εκφράζεται για τον εαυτό της μέσα από το τραγούδι, θα λέγαμε ότι η συγγραφέας μιλάει με τους στίχους της μέσα από την ψυχή κάθε παιδιού, κάνοντας τις σκέψεις και τα συναισθήματα, λέξεις. Χρησιμοποιώντας το τραγούδι, το οποίο πραγματικά είναι μια δεξιότητα που συνήθως έχουν τα παιδιά με τραυλισμό, καθώς ο ρυθμός και οι ρίμες βοηθούν πολύ, μας προτρέπει να σκεφτούμε εναλλακτικούς τρόπους και μορφές επικοινωνίας όπως η ζωγραφική, το θεατρικό παιχνίδι, το κουκλοθέατρο που θα μπορούσαν να βοηθήσουν ένα παιδί με διαταραχή λόγου να αποκτήσει εμπιστοσύνη στον εαυτό του και να εκφραστεί με τον τρόπο που νιώθει άνετα. Θα κλείσουμε την παρουσίαση με τους αληθινά τρυφερούς στίχους της Στέλλας Μιχαηλίδου:

***«Είμαι η θάλασσα, είμαι κοράλλι.
Είμαι εσύ κι όλοι οι άλλοι.
Παιδάκι είμαι, είμαι χορτάρι.
Είμαι ό,τι εσύ και όλοι οι άλλοι».***

<http://www.elnplex.com/h-%CF%80%CE%BF%CE%BB%CF%85%CE%BE%CE%AD%CE%BD%CE%B7-%CF%84%CE%B7%CF%82-%CF%83%CF%84%CE%AD%CE%BB%CE%BB%CE%B1%CF%82-%CE%BC%CE%B9%CF%87%CE%B1%CE%B7%CE%BB%CE%AF%CE%B4%CE%BF%CF%85/>